

Grund stemmer jeg for Vædringsforslaget, thiønt jeg iøvrigt i Meget deler de Anstuelser, som bleve fremsatte af min ærede Ven fra Slagelse.

Berg: Det er saa nyt at høre den sidste ærede Talers Røst, at jeg ikke kan Andet end udtale min Glæde over nu atter efter saa mange Maaneders Forløb at faae den i Folkethinget vante Røst at høre igjen. Jeg vilde have ønsket, at første Gang det ærede Medlem . . . (Afbrydelse) det er en ren Misforstaaelse! Jeg vilde have ønsket, at det ærede Medlem, første Gang han saaledes efter sit lange Otium tog Ordet, havde været saa heldig at fremsætte et Raad, vi kunde have fulgt, nu han er kommen tilbage fra sin Udenlandsreise med saa friske Kræfter og med et saa frit, folkeligt Syn, som han naturligtvis har erhvervet sig paa Sagerne, medens vi Andre have maattet gaa og slide fra Morgen til Middag. Efter min Opfattelse lider hans Raad imidlertid af de samme Banfeligheder, som de fleste af de Raad, han pleier at give os. Naar et Udvalg efter gjentagne Overveielser endog enstemmig (Afbrydelse) — man afbryder mig og siger, at det ærede Medlem fra Thisted er Medlem af Udvalget, det er ikke Tilfældet, det er et andet Udvalg, som han er Medlem af uden at bestille Noget — naar, som sagt, et Udvalg efter gjentagne Overveielser enstemmigt anbefaler os at vedtage et Lovforslag, som er vedtaget ved 2den Behandling, rigtignok imod Ministerens Indstilling, har jeg ikke den fjerneste Tvivl om, efter Alt, hvad der er gaaet forud, at Folkethinget villigt følger sit Udvalg efter de Anbefalinger, som den ærede Ordfører og andre ærede Medlemmer, ogsaa det ærede Medlem fra Slagelse (Dahl), have fremsat her idag. Der maatte være ganske særlige Grunde, som skulde foranledige, at Thinget tog den exempellose, besynderlige Stilling at ville stille sig op imod sin egen Beslutning ved 2den Behandling og mod sit eget Udvalgs enstemmige Indstilling. En saadan Frontforandring vil det ikke gjøre, en saadan Saltomortale vil det ikke faa. Et Thing, der agter sin egen Stilling og sin egen Repræsentants Arbejde, indlader sig ikke derpaa, medmindre den høitærede Indenrigsminister havde været en ren Heremester i det Stykke og havde kunnet fremsætte for os nye Ting til Oplysning, nye Forklaringer, Fortolkninger, Veiledninger, som maatte have ligget udenfor Udvalgets Overveielse, og som det altsaa ikke ved sin Indstilling kunde tage Hensyn til. Men isaafald er jeg overbevist om, at det ærede Udvalg, hvis Samvittighedsfuldhed jeg ikke betvivler, vilde have været den Første til at

bede om at faae sit Forslag tilbage til fornyet Overveielse, men det er jo saa langt fra Tilfældet, efter hvad jeg har hørt, at den høitærede Indenrigsminister ved efter nu i en Maanedstid, eller hvor længe det nu er, at have haft Leilighed til at grunde paa den Sag, hvorom Striden dreier sig, nu at komme med kun et daarlignt Opfug af sine tidligere ubeviselige Paastande, netop har bevist, at han ikke har Grunde for sin Stilling. Havde den høitærede Minister havt nogenjomhelst Grund for sin Modstand mod Udvalgets Forslag, nogen, der ere værd at holde sig til, og havde det været muligt for den høitærede Minister, der har sine Redskaber ude omkring i Vandet (Afbrydelse) — ja, konstitutionelle Redskaber, jeg mener Embedsmændene, hele Ministeriet — at staffe, grave op, dels igjennem disse og dels gjennem det omhandlede Retsforhør i Henhold til Straffelovens § 155 Alt, hvad der kunde tale for hans Paastand — og jeg tvivler ikke paa, at han ogsaa vilde have forsøgt det, hvis han havde haft mindste Haab om, at det kunde nytte noget — saa var Sagen en anden. Men hvorledes har han nu benyttet Tiden? Den høitærede Minister er kommen suldstændig tomhændet og har gjentaget sine tidligere Paastande; han har Intet fremsført, som i mindste Maade er noget Nyt, for sit Vædringsforslag, og desnaaget skulde Noget her i Thinget dele den Mening, som det ærede Medlem for Thisted Amt's 2den Valgkreds (Sagd) har, at Folkethinget skulde løbe fra sin Afstemning ved 2den Behandling og fra sit Udvalgs Indstilling? Det Spørgsmaal stemmer jeg altsaa ganske roligt paa ifølge den Tillid, vi have til Udvalgets Indsigt og Samvittighedsfuldhed. — Det, der navnlig gav mig Anledning til at begjære Ordet, var den høitærede Indenrigsministers Fortolkning af en Bestemmelse i Kommunalloven. Havde det været en anden Ministers Fortolkning, havde det været den høitærede Krigsministers Fortolkning af en Bestemmelse i Kommunalloven, vilde jeg ikke have taget mig det videre nær, naaget han har med adskillige Ting, dette vedrørende, at gjøre, ligesaa lidt som hvis det havde den høitærede Indenrigsministers Fortolkning. Men her er det jo en Fortolkning af selve den kommunale Forvaltnings Chef. Naar den høitærede Minister, som han gjorde før, staar og famler saaledes i det med Hensyn til en Hovedparagraf i Kommunalloven, kan jeg ikke negte mig den Fornøielse at verle et Par Replikker med den høitærede Minister om denne Sag; men først maa jeg dog omtale nærmere et Spørgsmaal, som er kommet lidt stærkere frem her. Hvad fordres, for at Rigsdagen